

Bayer Zsolt

Pincepatkányok

„Ekkor kezdetét vette ama pompás ponyvaregény, ami annyi csodálatot és iszonyatot váltott ki Európában. Három főhőse: legelőször is Jean-Paul Marat, e megveszett pincepatkány, akinek a közcsatornarendszer eldugulása lehetőséget ad, hogy előugorjon latrinájából és őrjöngve mindent felzabáljon. Mocskos, megszállott, korcs, verbajos, és csillapíthatatlan gyűlölet tölti el mindenki ellen, aki mosakszik, épelméjű, és vérbaj nélkül való – jellegzetes képviselője egyszóval a forradalmi söpredéknek, a föld alatti egzisztenciáknak, akik lumpenkocsmákból, omladozó műhelyek sötétjéből, erdei rejtékhelyekről és föld alatti lyukakból bukkannak elő hirtelen.”

Egon Friedell halhatatlan és tökéletes sorai ezek, amelyeket a nagy francia forradalom vezéralakjairól írt. És ezeket láttuk őrjöngeni vasárnap a Lánchíd budai oldalán.

Ott volt mind. Ott voltak, nagyjából ezren. Az örök, akasztani, lincselni mindig kész lumpenprolik. Az igazi csöcselék, ami szemernyit sem változott a római arénák vérszomja óta.

S ott voltak az ő vezetőik. Hiánytalanul. Marat, Danton és Robespierre – és a lárvaarcú alvezérek. Ott voltak mindnyájan, csak miképpen pitiánerebb lett a kor, úgy lett pitiánerebb a bűn is.

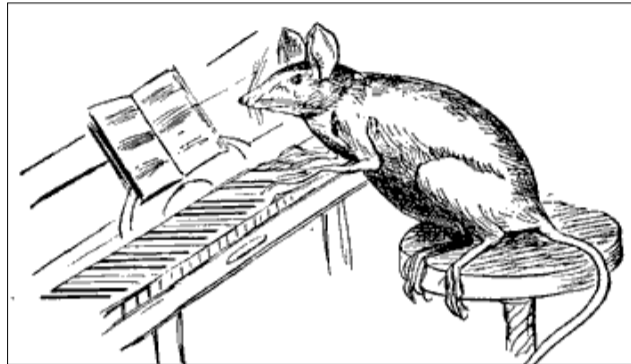
Ennyire futja nekik. Intellektuálisan. Összeszokásból egy műanyag szobrot, aztán meggyalázzák. Mindenhogyan. Összetörik, kés-sel szurkálják, tépik körömmel, marokkal, ráfekszenek. Beteg állatok. Golding írt róluk A legyek urában. Ralph úzi a tömeg élén Röfit. S az iszonyat háttérben ott teázik a viktoriánus angol társadalom, és kényesen eltartja a kisujját.

Ezek mögött pedig Tóth Imre olvasztár áll, és

egy másik „bazzmegelő” bűdös bunkó. Ezek mögött ott van a restik budijára felkarcolt összes malacság, meg a férfias, megkerülhetetlen hülyeség. Ez a lényegük. Létezésük legbensőbb lényege.

Ott volt az összes zászló is, ami alá ezek oda gyűlhetnek. Ott volt az Együtt, az MSZP, a DK meg a PM – minden logó, amely alatt Európáról szokás vakkantgatni, s amely alatt valójában a restik budijára irkálnak csorgó nyállal.

Ott voltak mind, aztán megtagadták, letagadták, úgy tettek, mintha nem is, mintha mégse, megpróbálták kényesen eltartani a kisujjukat.

Török Zsolt még a Facebookra is kiírta, hogy odament, aztán lelépett, mert nem tetszett neki a dolog – este pedig megnézhetjük a híradókban, ahogy vihogva menetel a levágott fej mögött.

Karácsony is jelezte, mennyire nem tetszett neki, de a zászlót azért ő vitte.

Ott volt az a Kónya, a „földalatti egzisztencia”, „előugrott latrinájából” ő is.

És ott volt a harmadik: „(...) a harmadik pedig Maximilian Robespierre, e gimnáziumi tanár, akinek egyszerre démon szállt meg, aki zsarnokságát rendes viszonyok között a házasságban élte volna ki, s aki diktatúrájához nem hozott otthonról egyebet, mint átlagos értelmet, gimnáziumi mű-

veltségének híg főzetét, s a középszerű stréber jó hírnevét; már az iskolában osztályelső volt, és más korokban vagy más országban az lett volna belőle, ami az osztályelsőkből lenni szokott: ügyvéd (...), községi tisztviselő, könyvelő vagy rendőrségi besúgó – és az lett, ami csak abban a korban és csak abban az országban lehetett egy osztályelsőból: a jakobinus Franciaország teljhatalmú önkényura.”

Ott volt hát ő is. Csak a jakobinus Franciaország nincsen már sehol. Ezért állt olyan sután, olyan nyomorultul, olyan utánozhatatlanul hülye mosollyal a képén, és beszélt a vérszomjas bunkóknak. Az ezernek. És számolhatta magában az elűző remények karcsapásait. Teljhatalomról álmodott. Mint a másik hülye. Munkát s fizetést ígért minden fiatalnak, s még a másik hülye gázrezsózára is felült volna örömmel – de be kell érnie ennyivel.

Szegény Gordon későn futott, neki csak a Döpmán jutott, zimme-zumm...

De ettől még a bűn bűn marad.

Ettől még meggyaláztak mindent, ami fontos és szent. Nem, nem Orbánt. Addig fel sem érnek. 1956-ot gyalázták meg. A Forradalmat. S egy iszonyatos diktatúra áldozatainak emlékét, a túlélők fájdalmát.

Meggyalázták, mert mindez semmit sem jelent ezeknek. Nem is jelentett soha.

Hát ideje van az elemi erejű felháborodásnak, amit méltóságba kell rejtenünk. Mert az erőszak visít, ordít, lincsel és retteg. Az erőszak fél. Mi nem félünk. Ezt mutassuk meg nekik október 23-án. Lássák, hol az erő, s mi az erő.

Hogy visszatakarodjanak disznóságokat firkálni a budik falára. Mert az az ő helyük.

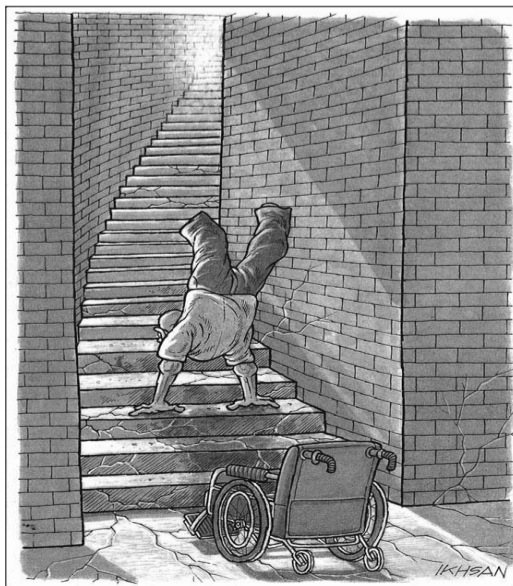
Forrás:

Magyar Hírlap - 2013. október 2., szerda

Vértanúk és élő holtak -

Patrubány Miklós beszéde a Kazinczy Emlékcsarnoknál Széphalmon

Az Aradi Vértanúk és Batthyány Lajos miniszterelnök kivégzésének 164. évfordulóján Széphalmon, a Kazinczy Emlékcsarnoknál rendezett megemlékezésen Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetsége elnöke mondott beszédet, amelyben a vértanúk mellé emelte a nemzet emlékezetében mindazokat, akik túléltek ugyan az 1848-49-es Forradalom és Szabadságharc vérbefojtását, élükön Petőfi Sándorral, de a haza megfedkezett róluk. Lehet hogy honvédek ezreinek hamvai porladnak a messzi Szibériában, és csak azért nincs róluk hír, nehogy kitudódjék, hogy Petőfi Sándor is közöttük volt. A magyar nemzetnek, ha élni akar, fel kell számolnia e kolosszális hazugságokat – üzenté a ma élő nemzedéknek az MVSZ elnöke.

A Magyarok Világszövetsége számára nem kétséges, hogy **Petőfi Sándort**, a fehéregyházi csata után elhurcolták Szibériába. Több száz, esetleg ezernél is több honvéddel együtt. Történt mindez két hónappal korábban, ugyanabban a szabadságharcban, amelynek vérbefojtásáról október 6-án emlékezik meg a magyarság. *Ezért kell az Aradi Vértanúk napján Petőfi Sándorról is beszélni* – fejtette ki Patrubány Miklós.

Ez az a hely, ahol erről, Petőfi sorsáról nem lehet hallgatni. Itt, a Magyar Nyelv Múzeumánál nem lehet nem beszélni Petőfi Sándor sorsáról – nyomatékosította az elnök. Elmondta, hogy a Magyar Köztársaság elnöke 2013-ban hivatalos levélben üzenté meg a Magyarok Világszövetsége elnökének, hogy ne foglalkozzanak Petőfi Sándor szibériai (barguzini) életszakaszával. *Ez elfogadhatatlan. Létezik-e 21. századi magyar nemzet Petőfi Sándor nélkül?* – kérdezte hallgatóit a szónok.

A hely szülőteréről, a 29. életévében 1849. október 25-én, ugyancsak Aradon kivégzett **Kazinczy Lajosról** is megemlékezett az MVSZ elnöke. Utalt arra, hogy édesapja, **Kazinczy Ferenc** annak a legnagyobb magyarnak, gróf **Széchenyi Istvánnak** volt házitanítója, aki egyik kései naplóbejegyzésében – amelyet a Magyar Tudományos Akadémia kutatói is ismernek – ekként sóhajtott fel: *Petőfi, aki az én fiam, és akinek anyját hagytam elpusztulni, mint*

annyi mást...

A magyar nemzetnek, ha élni akar fel kell számolnia azokat a kolosszális hazugságokat, amelyek nem engedik, hogy megismerjük a legnagyobb magyar költő sorsát.

Arad maga a gyász a magyar nemzet életében. Ugyanott, 18 évvel korábban, 1931-ben temették el **Skultéty Lászlót**, a legtöbb szolgálati évet teljesített magyar huszárt. Ám sírját Románia és Szlovákia – Magyarországot meg sem kérdezve – az idén felbontotta, és földi maradványait Szlovákiába, szülőfalujába, **Hegyesmajtényba** szállíttatta.

*Ha Magyarország sokáig késlekedik Petőfi Sándor hamvainak méltó eltemetésével, még megérhetjük, hogy a szlovákok eltemetik majd, mint nagy szlovák költőt, mondjuk, hogy az onnan nem messze lévő **Nepcálon**, ahol Petőfi Sándor édesanyja, **Hrúz Mária** és az aradi vértanú **Lahner György** is született!* – zárta figyelmeztetve, óva intve, emlékbeszédét Patrubány Miklós.

A széphalmi megemlékezésen, amelyet a Magyarok Világszövetsége Zemplén Tagozat és Sátorlajújhely Város Önkormányzata szervezett, **Végsőné Fazekas Aranka** t.b. elnök rendezésében megható emlékműsort szolgáltatott az Inrevox Női Kar és a Jókai Mór Tanintézmény Dramatikusszakköre. Az egybegyűlteket **Komporday Levente**, a Zemplén Tagozat idén megválasztott elnöke köszöntötte.

Kazinczy Lajos vértanú szobránál koszorúzott **Szamosvölgyi Péter** polgármester, a járási kormányhivatal, az MVSZ elnöke két ausztráliai tisztségviselő, **Ferenczy Zsuzsa** és **Balla József** társaságában, a pártok, valamint közel húsz iskola és civil szervezet.

MVSZ Sajtószolgálat